

ТАТО ЗАХИЩАЄ МОЮ УКРАЇНУ

РОДИНА

Віталій та Людмила Гаврилюки, із села Неньковичі, у парі живуть майже двадцять років. У любові та злагоді ставлять на крила двоє синів. Старший Іван вже студент-другокурсник Рівненського інституту правознавства. Владиславо лиш збирається на вересень до першого класу. І мама, і сини неймовірно пишаються з того, що їх тато служить у Збройних силах України. Стаж його військової служби уже складає понад два десятки років.



до військкомату, а відтак і прийняв рішення – перейти на контрактну службу до Збройних сил України. 9 серпня, в 20-річницю нашого весілля, буде вже рік по тому, – розпочинає свою розповідь Людмила Анатоліївна. – Звісно, чекання – річ складна. Особливо, коли

державу. Бабуся живе в Зарічному – це її Україна. А Неньковичі – це його Україна. І тато там, на Сході, щоб вороги не загарбали її. Бувають такі моменти, що хочеться десь зачинитись від усіх, виплакати уволю. Так і роблю. Але, щоб ніхто того не бачив. До людей іду без сліз в очах, з посмішкою та добрим настроєм. Служба гартує не лише чоловіків, а й їх рідних. Я звиклась за всі ці роки до різних непередбачуваних ситуацій. Ми познайомились з Віталієм, коли він служив на заставі у Неньковичах. Він звідси родом, а я – зарічненка. У Мутвиці гуляли весілля моєї сестри. Вона виходила заміж за прикордонника. На тому весіллі й Віталій був зі старшим чоловіком. В них обох не

льного забезпечення. Через кілька місяців перевели до Володимира-Волинського, а віднедавна він знову на Сході. Я ніколи не пропускаю жодного телевізійного випуска новин. Дивлюсь їх по кількох каналах, щоб мати змогу співставити почуте. Хоча добре вже знаю: те, що показують по телевізору і реальність – суттєво різняться. Чоловік старається оберегти мене від подробиць, але якимось обмовився, що перший період, навіть для нього, був моторошний. Виїзд на позиції завжди пов'язаний зі страхом. Нічні рейди тільки з виключеними фарами. З позиції завжди тягнуть розбиті машини, які під час навіть не можливо поремонтувати. Чекання –

Довідалась про цю особливу ньеньковицьку родину зовсім випадково. У місцевій школі, де

Людмила Анатоліївна працює заступником директора, нас познайомили її колеги. Вони й повідали про те, що Віталій нині на Сході країни, боронить її цілісність і суверенітет від ворога. Самі про те довідались не так і давно. Звикли до того, що все своє життя Віталій Петрович був у прикордонній службі. Начебто, й на пенсію вже збирався, а що у сорок сім літ чоловік вирішив перейти до Збройних сил України, і відтепер у зоні бойових дій – Гаврилюки того не афішували.

– Хтось обирає собі стежки заробітчанства далеко за межами країни, хтось шукає удачі в рядах бурштинокопачів, комусь випадає трудитись за обраним фахом на теренах свого краю. А мій Віталій звик все своє життя служити. За плечима – двадцять років прикордонної служби. Коли постало питання, а що ж робити далі – вирішив звернутись

ти знаєш, що твій чоловік в зоні бойових дій. Коли годинами може бути відключений телефон, коли на твої запитання: «Де ти зараз?» звучить щось на кшталт невизначеного: «Та...тут...там...». Але я не могла йому перечити. Не могла заборонити служити далі. Це був його вибір. «Я себе в іншій сфері не бачу. Заробітчанство розслабляє. Служба концентрує чоловіка, гартує. Це – моє!» Що могла на те йому відказати? Служи. Я буду чекати. Ми – будемо чекати. Бо ж сини неймовірно пишаються з того, що їх тато військовий. Іван вже планує наступного року паралельне навчання на військовій кафедрі університету водного господарства та природокористування. Хоче наслідувати прикладу батька. А молодший Владиславко розчулює мене завжди до сліз, бо каже: «Тато захищає мою Україну». В нього особливі уявлення про свою

зі сторони молодого. В них обох ще на це свято й день народження припадав. Мені так довго в очах стояв той момент, як гості, в простирадлі з трояновими розсипами, підкидали до верху іменинників-прикордонників. Й коли розпочався танець з платочком, я сама його обрала для поцілунку. От вам і кохання з першого погляду! Ми гарно прожили всі ці роки. Хоч бувало, що не бачились місяцями. Адже чоловік ніс свою службу і на Чернігівщині, і в Ягодині. Але то був мирний час, то було інше життя. З серпня минулого року в нас почався інший його відлік. Він там, де війна... Я – вдома. Мені здається, ми тепер ще сильніше відчуваємо кохання одне до одного. Стали більше цінувати одне одного. Я довго не знала, що чоловік в зоні АТО. А потім якось уже зізнався мені, що він в Станиці Луганській, виконує обов'язки командира взводу в роті матеріа-

тяжка річ. Але лиш обізветься мобільний, почую його голос – і вже стає легше. Допомагають все це пережити надія, віра і любов. Його теж стараюсь нічим не засмучувати. Весь час кажу: «Не переживай, у мене все в порядку. Ми тебе чекаємо. Захищай нас.»

Колеги Людмили Анатоліївни кажуть, що одна з характерних її особливостей – оптимізм, який йде в купі з великим патріотизмом. Вона впевнена, що все буде добре і в Україні, і в сім'ї. Це – надійна, розумна, надзвичайно дисциплінована, самовіддана в роботі людина. В неї є чому почитись. Є з чим порадитись. А ще – вона надійний тил для свого чоловіка. Й саме завдяки таким жінкам чоловіки готові на подвиги, готові до важких армійських буднів і військових лихоліть. Бо знають – їх є кому чекати і є кому молитись за їх повернення.

Галина ГАВРИЛОВИЧ